

St. Jørgens Bjærg.

en anden Betydning. I Nærheden af den laa i tidligere Tid et Kapel, og enhver Forbryder, der efterstræbtes af Lovene, fandt et Fristed her, naar han naaede Stenen, der stod paa Kapellets hellige Grund: Den var en Slags Fredssten, og den har endnu dette Navn indhugget i sin ru Flade.

— Efter at Slottet i lange Tider havde spillet en meget vigtig Rolle i Fædrelandets Historie, blev det Anno 1659 fuldstændigt ødelagt af Svenskerne. Borgerne gjorde alt for at bevare deres kære Slot. De betalte 400 Lod Sølv og 50 Rd. rede Penge, for at Fjenden skulde skaane det. Skønt det efter Datidens Forhold var en ret betydelig Pengesum, fik de kun Sorg af deres Offer. Alt, hvad der kunde ødelægges eller brændes, blev tilintetgjort, og hvad der blev tilbage, blev senere fuldstændig nedbrudt. Stenene førtes i store Skibsladninger til Aarhus og andre jydsk Byer, hvor de lige som i Kallundborg blev brugte til Bygningsmateriale. Byen voksede op paa selve Slotsgrunden og af Slottets Stene. Kun Kirken og en Del af Bispegaarden bleve skaanede i den store Katastrofe, der gjorde Kallundborg Slot til Ruin.

Kirken har fem Taarne. Det midterste firkantede rager op over de andre ottekantede, der grupper sig om det i Nord, Syd, Øst og Vest og ende i smukke Kobberspir.

Fra Nedrebyen. Cordilgade.

Fra Nedrebyen. Cordilgade.

Der er noget fæstningsagtigt ved dette Guds Hus, som hører til de smukkeste og sjældneste Vidnesbyrd om romansk Bygningskunst i Danmark. Indgangen findes i det vestlige Taarn. Gennem Vaabehuset træder man ind i Langskibet, hvor fire slanke Granit søjler bære de stærke Hvælvinger, over hvilke Midtertaarnet hviler med hele sin Vægt. Herfra har man et fortræffeligt Overblik over Kirkens sjældne Grundform: det ligearmede, græske Kors. Naar man staar her, vil man kunne forstaa, at Taarnene danne Afslutning paa hver af de fire Sidearme, der udgaa fra det firkantede Midtskib. I den østre Sidearm findes Koret, hævet et Par Trin over Gulvet. Her staar en smukt udskaaren Altartavle, skænket af Lensmanden paa Kallundborg Slot, Hans Lindenov, og hans Hustru, Elisabeth Augusta, Christian den fjerdes og Kirstine Munks Datter. En ganske særlig Interesse knytter sig til Prædikestolen; den er udskaaren i lyst Egetræ, og dens Sider ere inddelte i Felter, der for neden afgrænses af vel forarbejdede Basunngle, over hvilke Træpiller to og to danne Siderne, der for oven afsluttes i Buer. I hvert Felt har Professor A. Dorph malet en ypperlig Apostelfigur. Dette Kunstværk er da ogsaa Genstand for alle Kunstkenderes Opmærksom-

hed og Beundring.

— Uden om denne gamle By med dens mange Erindringer fra en svunden Tid ligger en smuk og stemningsfuld Natur. Oppe fra Møllebakken ser man ud over Fjorden, Refsnæs' Bakkelinier og Asnæs' Skove. Inde i Landet ser man Slagelse Kirketaarn og en Mængde hvide Landsbykirker mellem frodige Enge og hølgende Kornmarker. Først og fremmest søger Øjet dog ud mod Refsnæs.

Den halvtredje Mil lange Landevej, som fører derud, snor sig mellem høje Bakker forbi Raklev og Ulstrup Kirker til den yderste Pynt, hvor Fyret ligger. Udsigten skifter bestandig; snart er det Store Belt, Fjorden eller Sejerøbugten med Sejerø og langt borte Sjællands Odde, snart et frugtbart Dalstrøg, der møder Øjet. Skove findes ikke mere. Sagnet fortæller, at Kong Valdemar lod de store Skove afbrænde, da hans og Dronning Dagnars Søn Valdemar hin unge blev dræbt ved et Vaadeskud herude.

Naar man langs Fjorden følger Kysten, der nærmest ved Byen kun hæver sig i ringe Højde over Vandiladen, kommer man paa den første Del af Vejen forbi Villaer og Sanatorier, der i den senere Tid i stedse stigende Mængde ere blevne opføre